

सागरतीर्थ सायंकालः

फाले श्वेतवर्णपूरितमरुणतिलकमालिख्ये
सायंकालः मन्द्यमारुत क्रीडयासदृशात् ।
प्रभातस्य श्यामलहसो विश्रान्ति
सायंकालस्य शीतल हसो उदयति ।
श्वेतवर्णपूरितं तिलकं धारित्वा
प्रकृती लावण्यसहितान् शोभयति ।
पक्षिणां कलकूजितगीतत्वेन
नद्याणां कल
समुद्रस्य कलकल गानत्वेन ।
सुन्दरशीतलमन्द्यमारुतक्रीडत्वेन
उल्कासदायिनी भवति सायंकालः ।
शान्तसुन्दरसमुद्रतीर्थ
जलसमुद्रं सृष्टयति ।
एकं शिल्परूपलावण्येन
सायंकालः शोभयति ।
शीतलमन्द्यमारुतसमीपेन
सायंकालस्य आर्द्रतां प्रसारयति ।

स्वतवर्णपूरितं वस्त्रं धारित्वा
कन्यकारूपेण प्रकृतीमपश्यत् ।
इन्द्रदेवमपि इन्द्रलोकं विहाय
उपगत सागरशूमौ आगत ।
मम आत्मनः मौनशोकवीणायां
एकं संगीतरूपमिव समुद्रः ।
मम सर्वशोकशयनानि
तव मार्जयन्ति ।
प्रभातस्य निशाया प्रणयमध्य
स्नेहस्य सन्त्वेषि सन्देश वाहकोऽयं ।
किन्तु शब्दोऽहं तव
धीरशयनं उच्छति ।
मनुष्याणां कशमहस्ता
तव हृदयं ताडयन्ति ।
स्यायं कालं सागरतीरं
सर्वत्र मलिनं भवति ।
किन्तु तव सहनभावं
आशांसा वाचकमेव ।

सुचिन्त हृदयमनुष्याणां आपमर्शन

त्त देहं मालिन्यमुक्ताशुभवत् ।

तं काकं श्रव्याद्देहं

सामरणीशं मया प्रतीक्ष्यति ।

सर्वमनुष्याणां जीवन्मानानां स्मृतस्य

सन्यपानं करोति ।

सुन्दरं सुमधुं च प्रकृतिमाना

मया नमस्कृतम् ॥